

МОЛОДИЙ КОМУНАР

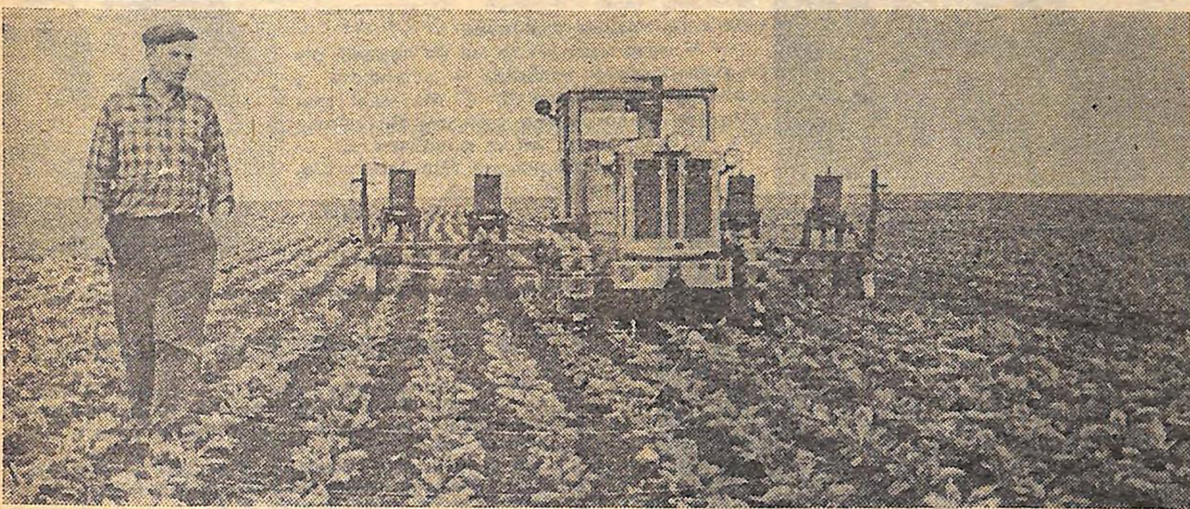
ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VIII.

№ 69 [769].

НЕДІЛЯ, 11 ЧЕРВНЯ 1967 р.

Ціна 2 коп.

Сильні очок сянеш, видніється буйноліста цукрових буряків. І люба стає Володимир Дрюченку, механізатору з артілі «Росія» Кіровоградського району. Бо ж в нього зріє надія знову мати багате поле. Ось звершив підкопання цукристих амлічною септрою, і на всіх 290 гектарах ще швидше молоді рослини тягнуться до сонця... Фото В. КОВПАКА.

СПРАВЕДЛИВІСТЬ ВОСТОРЖЕСТВУЄ!

У Москві 9 червня відбулася зустріч керівників комуністичних і робітничих партій та урядів соціалістичних країн — Болгарії, Угорщини, НДР, Польщі, Румунії, Радянського Союзу, Чехословаччини, Югославії. На зустрічі було розглянуто питання про становище на Близькому Сході.

У прийнятій керівниками комуністичних і робітничих партій та урядів НРБ, УНР, НДР, ПНР, СРСР, ЧССР, СФРЮ Заяві говориться, що учасники зустрічі розглянули становище, яке склалося на Близькому Сході внаслідок агресії Ізраїлю, яка є результатом зговору певних імперіалістичних сил, насамперед США, проти арабських держав. Учасники зустрічі обмінялися думками щодо за-

ходів, необхідних для припинення агресії та відвернення її небезпечних наслідків для справи загального миру.

Борючись проти імперіалізму, за свою свободу, незалежність, за цілісність своїх територій, за невід'ємне суверенне право самостійно розв'язувати всі питання свого внутрішнього життя і зовнішньої політики, народи арабських країн відстоюють справедливую справу.

Держави — учасниці зустрічі, говориться далі в Заяві, вимагають, щоб Ізраїль негайно припинив воєнні дії проти сусідніх арабських країн, відвів усі свої війська з їх територій за лінію перемир'я.

Якщо уряд Ізраїлю не припинить агресію і не відведе війська за лінію перемир'я, вказується в Заяві, то соціалістичні держави, які підписали цю Заяву, зроблять усе необхідне, щоб допомогти народам арабських країн дати рішучу відсіч агресорові, захистити свої законні права, погасити пожежу війни на Близькому Сході, відновити мир у цьому районі. (ТАРС).

С ПАЛАХНУВ неоповно-білий день. Виткала тиша крізь розчинені вікна. Співучим, плавним шурхотом електромашини цехи-велети повели між собою ділову розмову. Спішать за крапчастою строчкою меткі дівочі руки, а в уяві талановитий художник невидним пенз-

ж дня в експериментальному цеху зібралася на раду. Взяла слово конструктор Галина Ваніна.

— Давайте, — каже, — по-справжньому потрудимось над створенням нових моделей одягу. Кожен конструктор нехай бореться за те, щоб його роботу можна було оцінити найвищим балом: «ювілейна».

Були невдачі, сумніви, розчарування. І хоч далеко не кожен із нас розумів, що це і є творчість, все ж не втрачали надії, а головне — не поспішали ставити крапку. Отак і народилося 52 моделі різного одягу. Важко судити, які з них найкращі (це скажуть покупці), але щирим, теплим словом хочеться відмітити роботу Валентини Одинець, Марії Крищенко, Галини Ваніної та багатьох інших.

Весело відзначаємо сьогодні День працівників легкої промисловості. Гарно на душі. І через те, що свято, і ще тому, що на вчора фабрика випустила 5 тисяч костюмів та пальт. Пошиті вони модно, по-сучасному, з вдлалним підбором тканини. Художня рада Укрголовшвейпрому затвердила наші моделі одягу з відмітками «відмінно» та «добре».

Бачу сяюче обличчя Тамари Духобор: «Є ювілейні!»

...Радіє день, усміхаються світлі цехи, спішать меткі дівочі руки за крапчастими строчками...

Алла РЯБОКІНЬ, начальник експериментального цеху Кіровоградської швейної фабрики.

ДАРУЄМО ЛЮДЯМ КРАСУ

лем вимальовує красу.

Красиве, прекрасне. Ми, швей, покликані найтонше відчувати одвічне сплетіння цих чудових пов'язь. І праця наша — це не просто робота, а творчість, бо вона пошук, нелегкий, щоденний.

Той же зовсім точно розуміє нас, хто думає, що ми лише зодягаємо людей в пальта, костюми. Ми даруємо людям красу.

Якось моя подруга, секретар комітету комсомолу фабрики Тамара Духобор, забігла в цех схвильована і розгублена.

— Ой! — навіть привітатися забула. — Стою оце в магазині жіночого одягу, коли збоку: «Та не модно вони шють. Ще торішні зразки, а де свіжі?» Це про нас, Алло...

Більше нічого не сказала. Та й не треба було. Сама не раз про це чула, але просто не звертала уваги.

Це було в кінці минулого року. Того

Вчаться комсомольські працівники

КИВ, 9 червня. (РАТАУ). Сьогодні тут закінчилися заняття першої групи слухачів на курсах перепідготовки керівних комсомольських кадрів, що були організовані ЦК ЛКСМУ і Вищою партійною школою при ЦК КП України за рішенням ЦК ВЛКСМ і ЦК КП України.

Секретарі міських і райкомів ЛКСМУ протягом місяця слухали лекції з історії і політики Комуністичної партії Радянського Союзу, марксистсько-ленінської філософії, наукового комунізму, економічних проблем сучасного капіталізму та соціалізму, практики комсомольської роботи.

Перед комсомольськими вожаками виступили викладачі Вищої партійної школи при ЦК КП України, Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка, лектори ЦК КП України, секретарі ЦК ЛКСМУ.

Сьогодні на підсумковому занятті на тему «Про завдання комсомольських організацій республіки у ювілейному році» виступив перший секретар ЦК ЛКСМ України Ю. Н. Єльченко.

К ІРОВОГРАДЩИНА славиться давніми літературними традиціями. В нашому краї народилися й вирости прозаїки й поети, драматурги й критики, твори яких стали гордістю російської й української літератури. Ми завжди пам'ятаємо творчість І. Карпенка-Карого, М. Кропивницького, Д. Бедного, І. Микитенка, Ю. Яновського. І сьогодні радують читачів своїми творами Ю. Дорош, В. Козаченко, Н. Рибак та інші наші земляки.

Хочеться, щоб і з сьогоднішнього молодого покоління також зросли майстри слова, якими б гордились наші спадкоємці. Ще ніколи наш народ не сягав такого зросту, а літературна молодь не мала таких сприятливих умов для творчості, як зараз. Напередодні піввікового ювілею Радянської держави ми з гордістю говоримо про справжній розквіт свого народу, його різноманітних талантів. І дуже радісно, що на Кіровоградщині зростає чималий загін молодих літераторів, що міцніють їх голоси, що з'являються нові книжки про діла і думи нашого сучасника.

Нинішній рік знаменний для нашого народу. Батьківщина відзначає свій славний ювілей. Під знаком гідної зустрічі свята Великого Жовтня трудяться всі народи Союзу, йому присвячують кращі твори літератори й митці.

В шеренгу з атакуючим класом

Велике покликання радянської літератури в наш час. Це відзначив у своєму привітанні IV з'їзді письменників ЦК КПРС. Про це говорили делегати з'їзду, про це йде мова в літературних організаціях.

Партія закликає літераторів залізатися стійкими бійцями за торжество марксизму-ленінізму, розкривати героїку комуністичного творення, вести непримиренну боротьбу проти будь-яких проявів буржуазної ідеології. Бути завжди з народом, окрилювати своїм словом людину, створювати нові книги на шляхах соціалістичного реалізму — високе покликання літератора.

Слід підкреслити, що молоді поети і прозаїки Кіровоградщини плідно працюють і мають значний доробок. Зараз літературне об'єднання проростає добрим пагінням творчості. Ось лише кілька імен: Валерій Юр'єв, Володимир Базилевський, Валерій Гончаренко, Леонід Народовий, Георгій Шевченко... До недавніх їх поезії знаходили скромні місця на сторінках районних газет, а нині вони виступають з добірками в республіканських журналах і альманахах, підготували до друку і видають свої книжки. Їх голос щедалі набуває дзвінкшого звучання, їх ліричний герой живе серед шуму колосся і заводського гомону.

Сіллю морською обпаленій

Юні рушати з причалу...

Идуть капітани із палуби

В гребінь двадцятого валу! —

пише Микола Солодченко.

Та й чи може поет мислити інакше, коли його пульс злитий воедино з пульсом сьогоденності, коли кожна людина мріє про нові горизонти нашого невпинного руху вперед, йде до них...

Чи не одним з найважливіших завдань молодих літераторів повинно бути написання високохудожніх творів про свій край, про життя і працю молодих сучасників. Скільки їх в степовому безмежжі, біля верстатів, на фабриках! Безперечно, що такі твори вже є, але добре було б, щоб їх ставало все більше. Це почесний обов'язок наших літераторів. Це справа кожної літературної студії області.

Слід відзначити, що багато молодих поетів і прозаїків активно працюють над своїми творами і книжками. Проте цього не можна сказати про деякі літературні студії і групи в районах області. Доцільно було б керівникам студій і груп познайомитися з досвідом новомірогородців, які організували систематичне навчання, обговорюють твори, вчать на прикладах відомих письменників.

Багато повчального було колись у Кремесі, Долинській, Ульянівці... На жаль, останнім часом робота в цих студіях майже згасла. Певно, що й бюро літературного об'єднання недостатньо подає теоретичну і практичну допомогу цій великій армії початкуючих авторів. Слід також звернути увагу райкомів комсомолу, комсомольських організацій на роботу літстудій, де в основному молодь.

Завдання бюро обласного літературного об'єднання, комсомольських ватажків — постійно дбати про творчий ріст окремих авторів, підтримувати кожну іскорку, яка спалахує в серці юнака чи дівчини, не дати їй згаснути.

Форми роботи літстудій різноманітні. Тут і лекції та доповіді, семінари і наради, творчі дискусії і розвідки в світ творчості того чи іншого досвідченого майстра слова. Не слід забувати й про заглиблення в життя. Чому б, наприклад, якісь творчі групи Олександрії чи Кіровограда не піти на завод, не відіхати до колгоспу. Не для прогулянки заради натхнення, а для повнішого пізнання духовного світу людини. Такий контакт, можливо, дав би гарні поеми, повісті, п'єси.

Від молоді літературної порослі Кіровоградщини слід сподіватися нових творів. Праця літературна — тяжка і почесна. І хочеться, щоб кожний товариш, який взяв в руки перо, розглядав його як зброю, а себе — як вірного слугу народу. Бо життя миття немислиме без збуреної шеренги атакуючого класу.

Після республіканського і всесоюзного письменницьких з'їздів, напередодні 50-річчя Великого Жовтня кожний літератор мусить зважити на величезне убоління Вітчизни за талант, на турботи Партії і плесненіше рушати в трудну дорогу мистецтва. Щоб голос дзвенів гучною сурмою, підносив прапор червоних горизонтів.

І. ОЛІФІРЕНКО,

заступник завідуючого відділом пропаганди і агітації обкому КП України.

ЦК ВЛКСМ і Міністерство легкої промисловості СРСР вирішили провести з червня по грудень цього року громадський огляд стану роботи серед молоді, яка вперше прийшла на підприємства легкої промисловості.

У відділі робітничої молоді ЦК ВЛКСМ кореспондента ТАРС повідомили, що тепер на підприємствах цієї галузі працює близько 1 млн. 300 тисяч молодих

МОЛОДЬ У ЛЕГКІЙ ПРОМИСЛОВОСТІ

робітників. Майже 160 тисяч з них — недавні випускники загальноосвітніх шкіл, шкіл фабрично-заводського учнівства і професійно-технічних училищ.

Мета проведення громадського огляду — поліпшити професійну підготовку, організацію праці, навчання, побут і відпочинок молоді.

Керівники підприємств разом з громадськими організаціями повинні будуть створювати під час огляду ради по роботі серед молодих робітників, проводити посвячення в робітничий клас, змагання по професіях, постійно подавати допомогу молоді в оволодінні обраною професією, в підвищенні кваліфікації.

Переможцям громадського огляду буде вручено пам'ятні випуски ЦК ВЛКСМ і Міністерства легкої промисловості СРСР, а також грошові премії.

ЗВІЙТЕСЬ БАГАТТЯМИ...

П'ятикласник з Кіровоградської школи № 18 Микола Коваль і шестикласник з Новоукраїнки Віктор Крижанівський вже здружилися і тепер разом відточують кожен звук. Сьогодні їх горни скличуть на відкриття піонерського табору «Дружба» більш як трьохсотенний червоногалстучний загін.

— Дружина, струнко! У височині здіймається червоний піонерський прапор.

Табір відкрито, та головне — вогнище — попереду. Адже скільки пісень приготовлено, скільки вивчено танців!

— Для дітей зроблено все, — розповідає нам начальник табору Н. Г. Мадзарі, — щоб не нудьгували вони в цей час, щоб залишили табір фізично загартованими, збагачені новими знаннями.

— А щодо кухні — то ми не перший рік в піонерському таборі, — вступають у розмову шеф-повар К. С. Мазанка і завідувача продовольчим складом М. Г. Гольша, — знаємо, що дітям подобається.

Піонерське літо прийшло. Щасливого відпочинку, хлопчики й дівчатка.

В. ШАРІЙ.

Фото В. Ковпака.

Ти навчила мене читати

«Я пам'ятаю тебе після війни. Одного дня глянула ти мертвими візками на пустир. У той 10-річний ювілей ти навчила мене читати, а коли святкувала своє 20-річчя, я вже знав, як ділитися ядром атома».

Ці рядки з листа колишнього учня, інженера-гідро-техніка Юрія Кривошукі, написані в честь 30-річного ювілею Кіровоградської середньої школи № 27.

З усіх куточків країни надходять листи, телеграми. Пише студент з міста Івано-Франківська, вчителька з Армавіра І. Ф. Бормотова, науковий співробітник з Києва Юрій Здрозний.

А скільки скарбів обіймає, сліз, споминів було у них, хто мав можливість прийти на свято рідної школи!

А. САРЖЕВСЬКИЙ.

КОМСОМОЛЬСЬКУ — 35 РОКІВ

ПЕРЕД півднем у Комсомольськ-на-Амурі ми перегортали підшивку «Комсомольської правди» за 1932 рік. 35 років тому газета писала: «Більшою площею розповзлася на геологічній карті необжиті, безкраї землі Далекого Сходу. Значною відзначено, зареєстровано яких-небудь 3,29 процента великого краю, що розтягнувся на два мільйони чотирьох десятків сім тисяч квадратних кілометрів. А далі цієї Далі «нападність і діясна діяльність», крізь яку тільки пробиваються контури астрономічного розмаху виробничих сил. Але вони заперті в недрах, залягають в пісках, скеліні у водних просторах...»

Третій місяць на майданчику стукотять сокири, падають кедрі, модрини. Тайга відступає, залишаючи після себе корчі, схожі на восьминогі. Але не всі ще працюють на повну силу. Нещодавно в ідальні, прибудованій до дерев'яної каплички, відбулася зустріч ледарів з ударниками будови. Була

7-го ми прибули в Хабаровськ, а увечері того ж дня зійшли на борт пароплава «Колумб». Більше двох днів «Колумб» на впомацки пробивався по ріці за крижаними.

9-го травня догнали флагманський пароплав «Коминтерн», а через день кинули якор біля лівого берега Амуру, напроти пікору не відомого села Пермського. В селі три де-

виснена пропозиція — платити гроші прогульникам через спеціальну чорну касу.

Вересень. Літо 1932 року запам'ятовується небувалою повістю. Амур став морем. Кілька днів рятували цемент, арматурне залізо, верстатки.

1 травня 1933 року. Сьогодні була перша святкова демонстрація. У колоді йшли тисячі хлопців. За прапороносцями

вести глибоку розвідку відкритого родовища і проводити пошуки вогнів.

Зараз наша експедиція — одна з найбільших на Далекому Сході. Парті працюють на площі 800 квадратних кілометрів. А ми ж, геологи, кожний кілометр повинні не тільки нанести на свої карти, але й знати «на впомацки».

У 1962 році М. І. Гарусов

справили новосілля. Сьогодні в Амурську кілька шкіл, два технікуми, філіал інституту, Будинок культури, чудові проспекти. Завершується будівництво целюлозно-картонного комбінату — за потужністю другого після Братського.

Комсомольськ у святковому убранні. Місто відзначає своє 35-ліття. Гості прибувають сюди і по ріці, і залізницею, і літаками. Тут посвячені всесоюзних ударних будов, міст, заводів комсомольцями, делегатами заводів, шахт, пароплавів, що несуть ім'я Ленінського комсомолу. Сьогодні — і свято, і огляд.

НАПЕРЕДОДНІ свята ми побували на заводі підйомно-транспортного устаткування. Комсомольці цього підприємства виступили ініціаторами створення в ювілейному році фонду Ілліча. Гроші, які вони зароблять, підуть на будівництво молодіжних об'єктів міста, серед них — Будинок піонерів.

У створенні Ленінського фонду беруть участь колективи всіх підприємств Комсомольськ-на-Амурі.

Над Амуром плонуть святкові прапори. Цікава програма підготовлена для тих, хто приїде сюди. На заводі «Амурсталь» гості побачать в дії найновішу установку безперервного розливання сталі, почувуть нові пісні про Комсомольськ самодіяльних поетів і композиторів. В дні святкування відкриється після реконструкції музей. І ще гості побачать герб Комсомольськ-на-Амурі, у створенні якого брали участь не тільки професійні художники, але й багато комсомольчан — від першобудівників до школярів.

З святом, місто юності!

В. АЛЕКСАНДРОВ, Д. НАРИМАНОВ.

З святом, місто юності!

сятки скособочених хат і капличка Іллі-пророка. Впритул до води — непривітна тайга.

Зійшли на берег. До вечора тут вирросло селище з наметів.

На будівельному майданчику тепер уже близько п'яти тисяч мобілізованих комсомольців. Друга і четверта дільниці широким фронтом почали наступ на тайгу. Місце для нового міста метр за метром освоюємо у заболоченому лісу. Робота важка і незвична. Робочого вуття і одягу немає. В холодні місяці боліт доводиться лізти в міських черевиках.

Липень. Відкрито постійний аероз'язок Пермське — Хабаровськ. Ранком 4 липня прибув перший літак з поштою.

Третій місяць на майданчику стукотять сокири, падають кедрі, модрини. Тайга відступає, залишаючи після себе корчі, схожі на восьминогі. Але не всі ще працюють на повну силу. Нещодавно в ідальні, прибудованій до дерев'яної каплички, відбулася зустріч ледарів з ударниками будови. Була

некваліфіковано крокували канайці-мисливці.

Відбулася закладка першого капітального кварталу міста. Металевий циліндр з актом закладки поклав у фундамент Василь Костянтинівич Блюхер, командуючий Особливою Червонопрапорною Далекосхідною армією. Пароплави Амурської воєної флотилії, що прибули на свято, відзначили цю подію гарматним залпом».

Сьогодні Комсомольськ-на-Амурі — великий індустріальний центр Далекого Сходу. А будівництво триває. На флангах міста — Амурськ і Сонячний. Це дві дускові будови, оголошеної ударними комсомольцями.

Та перед тим, як на Далекосхідній карті з'явилася імена молодих братів Комсомольськ, знімалася земля запитання незвіданості над 96 процентами тутешніх земель.

РОЗПОВІДАЄ начальник ордену Трудового Червоного Прапора Комсомольської експедиції А. Я. Бурса:

— Все почалося з того, що в 1955 році в горах М'яо-Чаї геолог Ленінградської пошукової групи Олег Кабаков знайшов олово. А через рік народився наш колектив, щоб про-

відкрив родовище Жовтнєве, а вже в цьому році здаємо в експлуатацію друге родовище — Луїноє, відкриті В. П. Клемінін. Поверхні багатьох зон в основному вичені, тепер йдемо вглибину.

Зосім недавно сюди, до відоріє М'яо-Чаї, можна було дістатися тільки пішки, на лижах чи на коні. Це через сопки, по болотах, вброд через річку Силіку. Говорили, що перший поїзд рухався в долину близько двох місяців, а тепер ми доїздили за 35 хвилин.

СОНЯЧНИЙ — центр гірничо-збагачувального комбінату, що будується. Майбутній комбінат — це кілька рудників, збагачувальних фабрик, північна дорога. І, нарешті, сам Сонячний. Родовід міста починався з селища Горний. Це неподалік. Там уже діє збагачувальна фабрика. У кількох десятках кілометрів від Комсомольськ піднялася друга будова — Амурськ. Раніше тут було палітське стоїбище Падалі. Зараз це місто. У березні 1958 року тут було закладено фундамент першого будинку, а в липні в трьох гуртожитках

НАВКОЛО ПЛАНЕТИ

НАВКОЛО ПЛАНЕТИ

НАВКОЛО ПЛАНЕТИ

НАВКОЛО ПЛАНЕТИ

НАВКОЛО ПЛАНЕТИ

НАВКОЛО ПЛАНЕТИ

Заява президента Насера

КАІР, 9 червня. (ТАРС). Президент Гамаль Насер у своєму виступі сьогодні по каїрському радію заявив, що він «повністю і остаточно вирішив скласти з себе всі офіційні функції, відмовитись від усякої політичної діяльності, повернутися в ряди народу і разом з ним виконувати свій обов'язок».

Президент Насер заявив, що відповідно до положення конституції функції президента республіки візьме на себе віце-президент Закарія Мохі ед-Дін, передає агентство МЕН.

ВІДСТАВКА МАРШАЛА АМЕРА

КАІР, 9 червня. (ТАРС). Як передає агентство МЕН, перший віце-президент і заступник верховного головнокомандуючого збройними силами Об'єднаної Арабської Республіки маршал Абдель Хакім Амер подав у відставку з своїх постів.

НЬЮ-ЙОРК. Рада Безпеки знову зібралась 9 червня для обговорення становища на Близькому Сході. Цього разу скликання екстреного засідання Ради вимагав уряд Сирії у зв'язку з тим, що збройні сили Ізраїлю, нехтуючи резолюції Ради про припинення вогню, продов-

Екстрене засідання Ради Безпеки

жували воєнні дії проти Сирії. Рада Безпеки одностайно прийняла резолюцію, яка вимагає виконання попередніх її резолюцій про припинення вогню. Резолю-

ція просить Генерального секретаря ООН увійти в контакт з урядами Ізраїлю і Сирії, щоб забезпечити виконання резолюцій Ради про припинення вогню. (ТАРС).

Летіли хмари

НОВЕЛА

ЗАСИНАЛИ громи край села, над глибоким виярком, а вулицями вже брели поранені. Кричали ворота: люди виходили назустріч солдатам. Вели до хат, під стріхи, що пахли житом.

Сірим очима неба журился день, за обрій летіли хмари, розправляли обшпарені снарядами крила.

Злякано бемкнув дзвін. Помовчав — і зайшовся мідно, клякав на сход. І потекли на майдан юрми люду.

Погас дзвін. Мовчить і майдан. Чекають комісарового слова.

— Іде...

Заворушився натовп, репнув аж до скаліченого клена. Трициною понесли дубового ослона, а за ним розмірено ступав високий, худий чоловік, зодягнений у чорну шкірянку, що різко виділяла його сиву голову од стрункої постаті.

Став на ослона, підвів великі, залиті втомою очі.

Прилипали погляди до впертих уст. А він стояв і дивився вдалину, на виярком, поверх спраглих од чекання лиць. Думав, а люди читали зморшки на його високому чолі. Розуміли. Ждали...

Важко підвів руку, наче збирав у долоню струни допитли-

вих поглядів. Мовив:

— Хто перший? Вибухнув майдан.

— Пиши!

Підходили вусаті й без вусів, жінки і хлопчачки, що й зроду не мали в руках зброї.

Ішли. Журился день. Ключами летіли хмари по думній хустині неба.

— Пиши, пиши, — озивався листом однобокий клен.

Пиши...

Розлились надвое: горстка згорблених од старості і море рিশучих облич.

— Всі... — глянув на сиве полум'я дідівських голів.

І під тим гарячим поглядом зів'яли брови над глибокими криницями очей, погляди опустилися долу, мов шукали там далеку молодість.

— Стій! — в ту мить гупнув чоботом Терешко.

Вродила тиша. Ще гупнув. Умився рясним потом, високо підняв голову. Ішов. Пульсували бронзові жовна, на скронях тужавіло плетиво жил,

а кожному в серце гупав розтоптаний чобіт. Ішов Терешко... Зупинився перед червоним комісаром, зіпер костура на ослін, виструнчився.

— Пиши, браток. Згодюся... За селом росли-виростали громи. Летіли за обрій хмари, розправляли крила. Летіли.

Стояв одноногий Терешко. Та клен при Терешковій хаті. Одягнений в сум. Простяг всохлі пальці зламаної гілляки до самої землі. І просив у неї крильчастого листя.

Летіли хмари...

Микола УСПАЛЕНКО.

Валерій ГОНЧАРЕНКО

МОЛИТВА ПЕРЕД ТОПОЛЕЮ

Добру долю, високу долю —
Кличу вічну мою тополю.
Ти ідеш по траві хрещатій,
Жовтий місяць несеш у кропі.
Ти, як сторож нічний на чатах
З ліхтарем, що промінням дзвонить.
В мудрім сьвіті твоім дорога —
То одвічна моя тривога
За світанків зелений спокій
І за перші невмілі кроки.
Щоб у маєві літ веселих
Фейерверком чуттів не згаснув я,
Одягни мене в срібний шелест

І зроби мене тінню власною.
Недосяжно така проста ти
З ластівками, з дротами граючим.
Хочу в землю свою вростати,
З неї сонячно виростаючи.
Промайну над артільним степом
Гулом трактора, сміхом, вітром.
Подаруй бурштинове небо,
Що просвічується кризь віти.
Може, я твоім сном ще стану,
Наділи мене гордим станом.
Може, буду твоїм споминям.
Ти розправ мої крила стомлені.
Добру долю, високу долю —
Кличу вічну мою тополю.

Георгій ШЕРБИНА

БУТТЯ

Все так було:
Хрестатого розкрилля
Над світом хлига промайнула тінь,
Розсіявши глухі, свистячі, хриплі —
Всі звуки ще небачених жактінь.
Несамовиті корчі
у корчах,
Каміння з болю вило вікове.
Але вставало, як добро пророче,
Усе, що зроду мусить бути живе.
Червоні маки і маля русяве

Сміялись безтурботно у степу
Над трупами, що грілися в загравах,
Лишивши пам'ять по собі скупу.
Червоні маки і дитя звабливе,
Як сподівання, паростки життя,
Тяглися угору кризь сталеві зливи
До нескінченного буття...
Воно кипить, буття те — не стихає,
Як вічна грає хвиля на Дніпрі, —
Нові й нові світ парості пускає:
Світ хоче бути —
В мирі і добрі!

Тепло у лісі, як вода,
Повітря в лісі, як вода, —
Іду, а зелень молода
На груди хвилями спада.
Не знаю, що там далі є,
Та рвусь кризь м'яту-руту.
І раптом — о, коваліі! —
Бростями салюту.
Білі, як ракети,
Світлі, як ракети,
Нижні, як шовк.
— Агов, дівчино, де ти?
Іди, знайшов...
Тільки дівчини нема —
Просто так бажається...
В лісі безгоміння ціма
Смутком палнається.

Микола СОЛОДЧЕНКО

ЛЮДИ НА ЗЕМНОМУ ВІРАЖІ

Люди йдуть, листаються, мов книги,
Люди на земному віражі.
Пахне березневою відлигою
Глибочинь відкритої душі.
Гомонять очима ручаїстими,
Глобус угинають на шляху,
Скибку сонця соковиту істимуть,
Пальці обсмаливши у цеху.
Я візьму ці книги в путь-дорогу,
Упірну в розплавлені слова,
Зчитаюсь вічною тривоною,
Що Гольфстрімом в серці проплива.
Будуть ці обкладинки не з шовку —
Із брезенту, рваного вогнем!
Хай кричачь міщанин, зашочковані
З вибору, диктованого днем!
Хай здіймають пилюгу із пудри —
І швидко вимне гроза...
З книгами моїми сивомудрим
Не злякаюсь виблиску ножа...
Люди йдуть, листаються, мов книги,
Люди на земному віражі.
Пахне березневою відлигою
Глибочинь відкритої душі!

Валерій ЮР'ЄВ

ХЕМІНГУЕЙ

Нехай живе політ орла в блакиті,
Нехай пливе русалка під водою.
Полиний цвіт полиночного настою
Зідай мій час. Одні дурпалки в ситі,
Буває жаль — чого, і сам не знаю,
Бува сміюсь — а де той часний сміх!
Шуга орел на гойдалках утіх,
Бреде русалка на шелесті розмаю.
І я біжу! Біжу кризь власну тінь
Перед чолом грядущих поколінь.
Перед святою праведністю дум...
Десь грає скрипка між сплетінь лози,
Десь пада скрипка полум'ям сльози
На мій веселий океанний сум.

Петро КУЦЕНКО

Вже й блакитава
витскла.
І ластівки
по дугах стрімких
виловили проміння.
Вже й жінки
понесли в село
по півмісяцю
на півмісяцях сап.
А тебе —
нема.
Я сам.
На річці —
за змахом змах —
замрійність весла.
А тебе нема,
І мені
Тебе зовсім
не треба,
Бо ти —
Не прийшла.

Леонід НАРОДОВИЙ

ПОКОЛІННЯ

Ранок. Йде на будову,
В свіжовіпраній, синій роби
І ламає грудьми
Крижанисто-багнетні вітри...
— Скільки років тобі,
Викопробе?
— Двадцять три.
— Це мій перший будинок,
Моя зрілість і вічна потреба —
Тож недоспаних ранків
Мені анітрохи не жаль...

Розвертається кран
За багряний край неба —
І тріпоче над обрієм
Сонце, мов жар.
А вітри гомоняться...
Ти стоїш на високій риштовці.
...Невгамовні, тугі,
У червоних пов'язках вітри.
...Батько впав на цю землю
В сорок мужньому році —
І було йому
Двадцять три.

ПРАВОТА

Не скам'яїти.
Не замрети.
Врости чолом у час і рух...
Рокп, жагучі кілометри
Життя!
Я з вами. Я не вщух.
Свою любов, терпку тривогу
У скело прізвав, де прибіл, —
І знов зову пересторогу:
Не зникни
і не скам'яїти!
Печи себе кривавим жаром:
Незнані випечеш світи,
Жали себе одвічним жалом,
Трагічним жалом правоти.
Наизуй зорі на зіниці:
Допоки маєш кілометри,
І принеси води з криниці
До чорноземної світлиці,
А потім вже
не гріх і смерті.

Володимир БАЗИЛЕВСЬКИЙ

ЛИСТ ЖІНЦІ З СУМОВИТИМИ ОЧИМА

Жінко з сумовитими очима,
Знову ви у пам'яті спливали,
Ось ви засміялись безпричинно,
Ось коштовну шубу одягли.
Ось ви на зупинці велелюдій
Спішно зупиняєте таксі,
Ось, в своїй рожевості облудній,
Вийшли на побачення на сім.
Ось ви з тонкостінного фужера
Цідите оранжеве вино,
І різкі й крикливі ваші жести,
Як і ваше плаття-доміно.
Ось ви з ним, чужим, в своїй

вітальні,
Ось і в спальні з ним уже... (з вітм,
Хай читач пробачить нам останнє).
Ось, нарешті, ви — на самоті.
Як вам спиться, жінко,
Що вам спиться
В час, коли крилатіє чоло.
Коли голуб — безневинна птиця,
Стукне в шибку голубим крилом?
Ви спросоння кліпнете. Це точно.
На фіранку зиркнете кризь дим,
Де тополя юна, непорочна,
Вас насварить пальцем гомінким.
Ви, напевно, зважите тверезо,
Подолавши сиву каламуть,
Що, як люди, інколи дерева
Невблаганну виявляють суть.
То світання вашого початок,
Наслухайте, жінко, лютий щем,

Хай він гостролезі і відчайні
Наскризь вашу душу пропече.
Але що ж це з вам? Бачу знову,
Знову ви наймаєте таксі,
Щоб до когось іншого, чужого,
В ресторан потрапити на сім.
Жінко з сумовитими очима,
Співчуття шукаєте дарма,
У сусіда горе, Бо причина,
А у вас причин на те нема.
І дарма сьогодні ви поету
Завдали такого полуну...
Викурю останню сигарету,
Викурю і вас не спом'яну.

Чим людина гарна?

Мені 16 років. Навчаюсь у дев'ятому класі. Ніяк не розберуся, в чому краса людини. Про це доводилося чути різне. Одні кажуть, що краса людини полягає в її змістовному житті, у вмінні бути цікавим у товаристві. Інші твердять, що краса людини полягає в поведінці, грамотності. Говорять ще, що краса людини — це сумісність, тобто модні одяг, зачіска і т. ін.

Так в чому ж краса людини?

Людила ПЛАЧИНДА, учениця Канізької середньої школи Новомиргородського району.

Ми показали цього листа М. О. Стояну, вчителю Панчівської середньої школи того ж Новомиргородського району. Ось що він відповів.

ТВІЙ ЛИСТ, Людило, сподобався мені своєю щирістю. Тому й я хочу відповісти теж просто і щиро.

Мені здається, що красою людини найперше можна назвати тоді, коли вона над усе в світі любить рідну землю, коли живе за девізом, висловленим українським радянським поетом Миколою Бажаном:

«Вітчизні віддати не вигризки душ,
А всю повноцінність життя
або смерті».

У 1918 році у вашому селі відбулося велике повстання проти австро-німецьких окупантів. Я впевнений, що й ти була на братському кладовищі і клала квіти на могили повстанців-героїв.

Чи можна їх назвати красивими?

Згодься, що так. Вони, мужлі, хоробрі, віддані справі революції, були красивими.

Про людину кажуть добре слово тоді, коли вона любить працю, коли творить добре. Учитель з вашого села Григорій Арсенович Татдюв у Велику Вітчизняну війну був поранений, залишився з одним оком. Йому лікарі заборонили працювати в школі, викладати математику. І все ж він не залишив улюблену роботу. Григорій Арсенович учить дітей. І його, як крашого вчителя, знають у районі. Чи можна не захоплюватися ним, Людило?

Ти, певно, знаєш і вашого комбайнера Олександра Турова. Якось їхав я з ним з Кіровограда у Каніж. Він повертався з санаторію, з Кавказу. Захоплюю розповідям про засніжені гори, про стрімкі ріки, про море — тепле, ласкаве, а потім тихо додав:

— А знаєте, я ніколи не міг би забути наших степів. Я й там гордився, що я комбайнер. І знаєте, чому? Приносять хліб у ідальню, а згадаю поле і гори золотого зерна, що ми намолочували і послали в міста й села...

Ти розумієш, Людо, чому я захоплююся дивився на Турова...

Якщо людина робить добро для людей, якщо вона закохана у працю, значить вона красива. І оце й є змістовне життя.

Я не можу не розповісти однієї історії, що трапилася у вашому ж селі. Жили дві дівчини. Назвемо їх Ларисою і Катрею. Жив і хлопець. Назвемо його Віктором. Лариса і Катря полюбили Віктора. На вроду Лариса була набагато кращою за Катрю. Та Віктор подружився з Катрею. Була одна причина. Лариса шукала холодків, боялася сонця, видивлялася на свої чорні брови в дзеркало. Дивилася в дзеркало й Катря, але в особливе, степове, коли літній дощ проходив над нивами і вона з подругами верталася з поля. Там зустрічала вона й Віктора, чубатого механізатора, що не розлучався з полем, що любив і дощі, і сонце. Для нього Катря була кращою за Ларису...

Вірно люди твердять, що краса людини й у поведінці. Шанувати старших, подати руку допомоги товаришу, бути чемним, ввічливим — це чудові риси людини.

Прикрашають людину її знання. Мені не подобаються молоді хлопці й дівчата, які можуть тисячу разів твердити, що, скажімо, не люблять поезії Маяковського, а знають лише один — два вірші поета напам'ять. І я дуже люблю тих моїх вихованців, що можуть годинами декламувати Шевченка і Пушкіна, Твардовського і Рильського, закохані в лісню, в музику.

М. СТОЯН.

Від редакції: Для великої розмови тема — про красу людську, про те, «брати життя з кого». Зрозуміло, що в одній статті не вичерпати всіх — більш чи менш загальних — сторін цього питання. Але звернімо увагу на інше. Певно, не все благополучно в Канізькій середній школі з викладацями предметів, які покликані виховувати в учнів почуття прекрасного, коли в листі дев'ятикласниці немає й натяку на виробничий, усталений підхід до людей і явищ. Ось що найбільше тривожить.

СЬОГОДНІ-ВИРІШАЛЬНИЙ МАТЧ

МОНТЕ ВІДЕО, 9 червня. (ТАРС). Вісечемпіони світу — баскетболісти Югославії — завдали першої поразки володарям золотих олімпійських медалей, спортсменам США — 73:72. В іншому вчорашньому матчі світового чемпіонату збірна Польщі виграла в аргентинців — 65:58. Це перша перемога поляків. Таким чином, тепер тільки «срібна команда» — Югославія іде без поразок, а турнірну таблицю очолює збірна СРСР, яка здобула також чотири перемоги, але провела на гру більше (у наших хлопців значно краща різниця очок). Радянські баскетболісти зустрінуться у неділю з югославцями. В цьому поєдинку, яким завершується турнір, може виявитись новий чемпіон світу. Саме новий, бо старий — збірна Бразилії — уже скинутий з п'єдесталу.

ПЕРЕМОЖЦІ ВИЗНАЧИЛИСЯ

Закінчилась першість Кіровограда з волейбола серед команд галузевої промисловості. Мірялися силами харчовики, робітники легкої промисловості, машинобудівники, будівельники. Після гострих поєдинків найсильнішими серед чоловіків виявилися спортсмени заводу радіовиробів, серед жінок — студентки машинобудівного технікуму.

Т. МИХАЙЛЕНЦЬ, інструктор ДСТ «Авангард».

ТОГО ТИХОГО ранку Валентин Белик мав зробити 131-ий стрибок. І хоч вправа планувалася комбінованою — з затримкою розкриття парашута на 20 секунд, — тренер П. Банніков був спокійний. Досвідчений парашутист знав, що його вихованець має необхідну психологічну підготовку.

На землі закінчено останні приготування, детально проведено останню перевірку. «АН-2» з спортсменами на борту відривається від землі, набирає висоту. Перший захід, другий... Члени суддівської колегії дивляються в небо...

Ось від літака відділяється чорна цятка. Судді вмикають секундоміри. Одна... дві... три...

Валентин Белик майстерно виконує вправи заданої програми.

— Двадцять! — вигукнув хтось, і над юнаком білим полум'ям спалахнуло полотнище парашута...

— Що це?

Спортсмен летів до землі з неймовірною швидкістю. Люди, автомобілі, все, що було внизу, рвалося навстріч

Валентину холодним жужомом.

Виявляється, парашутні стропи перехопили купол. Белик майже механічно вп'явся в кільце запасного... Приземлився недалеко від центра кола.

Це трапилось на першості України з парашутного спорту в Запоріжжі. А невдовзі після змагань Валентин пішов служити в лави Радянської Армії.

Сміливість, наполегливість, витривалість і в армії дали

ПІД СЕРЦЕМ — ЗЕМЛЯ

свої плоди. В. Белик не раз завойовував призові місця. Демобілізувавшись, спортсмен повернувся до рідного Кіровограда, до своїх друзів і наставників. І знову — тренування, тривоги. І успіхи, нагороди.

Виконавши норму майстра спорту, В. Белик ввійшов до складу кращих парашутистів України.

Незабаром змагання в

Києві. І хоч вільного часу обмаль (Валентин працює слюсарем), він вперто го-тується до важких поєдинків у повітрі. За спиною вісімсот стрибків — а на серці такий знайомий щем — суміш спортивного азарту й холодного обмірковування майбутньої боротьби.

М. ГАЛИЧЕНКО.

м. Кіровоград.

Одна... Дві... Три...

В ГОСТЯХ У ПЛЕМЕНИ ОСТРОВА МУЛІ

Французький мандрівник Бернар Горскі побував на острові Мулі біля Австралії, на якому живе плем'я в 250 чоловік.

Зустріли його тут тепло, але без подарунків вождю племені не обійшлося. Прийняв він їх з вдячністю. Однак дозвіл — пожити на острові — Горскі дістав

тільки після зборів усього племені, на яких виступив сам вождь П'єр Дюмай. Промовляв він до присутніх, які сиділи на землі і повернулись до нього спиною. Такий тут звичай. Промовець не може допомогти собі ні мімікою, ні жестами. Ті, що сидять до нього спиною, слухають тільки слово.

П'єр Дюмай сказав присутнім:

— Ми повинні прийняти гостя як брата, збудувати для нього хатину і влаштувати на його честь свято.

Наприкінці зборів вождь племені заявив Горскі:

— Ми прийняли тебе у своє плем'я. Тепер наші закони — твої закони. Все, що належить нам — твоє. Такий наш звичай. Наш острів належить всім. Якщо у кого хворий глава сім'ї, допомагають сусіди.

Щоранку вождь племені розподіляє між членами племені обов'язки на день. Одні йдуть ловити рибу, інші — обробляти поля, а діти цілими днями збирають молюсків на березі.

Рибу ловлять тут не сітями, а списом з тризубцем на кінці. Людина зі списом у руках стоїть на носі човна. Побачивши велику рибу, вона пронизує її тризубцем, а потім кидає в човен. Спритність рибалки дає добрі улови,

(РАТАУ).

ПОНЕДІЛОК, 12 червня. Перша програма. 18.00 — Телевісті (К), 18.30 — Для молоді, «Сонячні пензлі», Теленарис, (Львів), 19.00 — «Еталон», Теложурнал, (Одеса), 19.30 — «Зорі Донеччини», Літературно-мистецький альманах, (Донецьк), 20.30 — Теленовіни, (М), 21.00 — «Південні ворота країни», (Одеса), 21.30 — Зустріч з композитором А. Спадавеккія (М), 22.45 — Спорт за тиждень, (М), Друга програма. 11.00 — Телевісті, (К), 11.10 — «Сад сонця», Телевізійний фільм (К), 11.20 — «Тобі, юністі», (Донецьк), 11.50 — Для школярів, «Голосняк» (М), 17.00 — Для школярів, «Юні археологи», (Львів), 17.30 — До 50-річчя Великого Жовтня, «50-а паралель епохи», (Дніпропетровськ), 21.30 — Кінопрограма, (Дніпропетровськ); **ВІВТОРОК, 13 червня.** Перша програма. 17.00 — Для школярів, «Фізкульт-привіт!» (К), 17.45 — «Дік і його кіт», Мультифільм (К), 18.00 — Телевісті, (К), 18.20 — «Палітра», Скульптор К. Бєлешов, (К), 18.50 — «Ураган! На порозі жнива» (К), 19.00 — Тиждень Грузинської РСР у Москві, (М), 21.00 — Для юнацтва, «Шукачі» (М), 22.00 — «Школа юних художників», (Кіровоград), 22.05 — Художній фільм «Три пори року», (Кіровоград) Друга програма. 11.00 — Телевісті, (К), 11.10 — «Південною Кольомою», Теловісний, (К), 11.20 — Школа спортсменів-початківців, (М), 17.10 — Любителю класичної музики, (Дніпропетровськ), 18.00 — Телевісті, (К), 18.20 — «Школа комсомольського пропагандиста», (Дніпропетровськ), 18.45 — «Зпрошують інститут», (Дніпропетровськ), 22.00 — «Календар музичних перемог», (М).

ПОГОДА

Сьогодні по області і місту Кіровограда передбачається мінлива хмарність, місцями короткочасний дощ, гроза. Вітер західний, помірний. Температура повітря: вночі — 8—13, удень — 19—24 градуси.

Т. в. о. редактора Ю. МОТОРНИЙ.

Лвівський поліграфічний технікум оголошує набір учнів

на 1967—1968 навчальний рік

На стаціонарному відділенні на базі неповної середньої і на заочному відділенні на базі неповної середньої та середньої школи технікум готує: техніків-технологів по виготовленню форм високого друку;

техніків-технологів по друкарських процесах; техніків-механіків по експлуатації поліграфічних машин та устаткування;

фототехніків.

На стаціонарному відділенні на базі середньої школи:

техніків-планувальників по спеціальності «Планування на підприємствах поліграфічної промисловості»;

бухгалтерів по спеціальності «Бухгалтерський облік в поліграфічній промисловості».

Заяви приймаються: на стаціонарне відділення — до 31 липня 1967 р., на заочне відділення — до 5 серпня 1967 р.

Вступні іспити проводяться з 1 по 20 серпня 1967 р.

Адреса технікуму: м. Львів-4, пл. Радянська, 1, ДИРЕКЦІЯ.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділа — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР»

орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ.